

witte letters „Hotel Curvers”, gelijk het met groote gouden letters boven de onderpui langs den roodbriken gevel staat, „Hotel Curvers”; de vensters van den winkel vol kakelbont geprul, hoeden, blouses, strikken en flikken, genoeg om van alle Vlaker meisjes pronkpauwen te maken!

„Alles zou goed zijn zonder dat.”

Het is goed gezien van Marie Koenen, dat zij van Jules Severiens, den jongen violist, die zich rekenschap geeft dat zijn viool hem toch eigenlijk nog liever is dan Treeske — tot groot verdriet van zijn moeder — desondanks geen genialen componist of virtuoos gemaakt heeft. De romantiekers uit Cremers tijd zouden dat waarschijnlijk wèl gedaan hebben. Zij hadden Jules tot zijn meisje teruggevoerd in een open kales en met roem overladen. Marie Koenen laat den jongen alleen maar zijn zin hebben, als 't even gaat met de viool in de stad, en niet de trots maar de deemoed, 't verdriet en de behoefte aan liefde brengen hem terug bij zijn trouwe meiske. Zoo is het goed, zoo is het leven wel, en dat dit nu zóó geschreven wordt, ook door een schrijfster als Marie Koenen, is de weldaad van het realisme, dat haar neo-romantiek van die oudere scheidt. Zij en haar Jules hebben beiden begrepen wat in het leven het voornaamste is, het belangrijkste.

Ook het geval Tila behandelde de schrijfster met smaak en fijnheid. Louis Curvers is geen patser, geen dronkaard, geen zeer lichtzinnig echtgenoot zelfs. De Curversen gaan failliet, het is waar, maar dat was haast niet anders mogelijk, wij hebben het van den beginne af verwacht — en zoo iets is dan toch ook waarlijk niet onwaarschijnlijk! Een bewijs voor de menscheijkheid van het verhaal is, dat wij, beurtelings, moeder Severiens bijvallen tegen haar kinderen en aan die kinderen gelijk geven tegenover haar.

Maar Jules en Tila, zij komen beiden pas in de tweede rij, hun moeder is de hoofdpersoon, op haar doet de schrijfster, zeer terecht en met smaak, het meeste licht vallen. En hoe welgeslaagd zijn de contras-

teeringen waardoor zij deze figuur doet uitkomen. Moeder Severiens heeft een zuster, die — nog heel jong — met den rijken boer van 't Berghof is getrouwd, en voor die arme, domme Mathield, die zoo lang op den zieligen Severiens wachtte, nooit veel anders dan minachtend meelij heeft getoond. De omgang met Barbe is voor Mathield dan ook dikwijls moeilijk geweest. Als zij haar ten slotte om geldelijke hulp moet gaan vragen, brengt die tocht haar den dood. Men ziet, het verhaal doet hier en daar aan Cremer denken, of, om een moderner volksschrijver van dat genre te noemen, aan den Zwitser Zahn. Het is wat zwaar op de hand en soms wel op het kantje af van toevallig of onwaarschijnlijk. Maar toch nergens goedkoop of onfijn — altijd grootemensenlectuur. Iets wat men van dien vaak geforceerd en dubbel-overgehaald dichterlijken Zahn niet zeggen kan.

Uitstekend vond ik o. a. het gesprek tusschen Barbe en Mathield, wanneer deze, zich met laatste krachten tot het moeilijkste vermannend, om het geld is komen vragen, het geld voor de achterstallige huur (blz. 197): „Hoe gaat het in Vlake?” vraagt Barbe veelbeduidend.

„Hoe zou 't gaan? Tila heeft nu twee kinderen, zooals ge weet.”

„En woont bij u in. Maar die van Curvers?”

„Terug naar de stad.”

„O zoo!. Hebt ge niet geweten, wat 'n wrakke boel dat was? Ge hadt beter dienen te informeeren. Nu zit ge er mee te kijken. Heel dat jong huishouden bij u in!”

„'t Huis was me toch te leeg.”

„Ge hebt me al wat overbracht met uw kinderen.... Jules ook al misgegaan....”

„Jules? Maar als gij wist hoe die werkt!”

„Werkt!.... 't Zal wat zijn.... 'n muzikant! En dat 'n jongen die z'n toekomst vóór zich had. Neen, Mathield, ik meende dat gij meer zoudt gemaakt hebben van uw kinderen.”